

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. G. (G.)**

skazanej z art. 216 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 3 lipca 2025 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 9 maja 2024 r., sygn. akt II 1 Ka 457/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 31 sierpnia 2023 r., sygn. akt II K 617/23,

### **p o s t a n o w i ł:**

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2023 r., sygn. akt II K 617/23, Sąd Rejonowy we Włocławku uznał K. G. za winną popełnienia, w warunkach ciągu przestępstw, czynów z art. 216 § 1 k.k. (pkt. 1 i 2 wyroku) oraz czynu z art. 216 § 1 k.k. w zb. z

art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 4 wyroku), za które to czyny orzekł kary jednostkowe i karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt 5 wyroku) oraz zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych (pkt 6 wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżoną od wyroku Sądu pierwszej instancji Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 9 maja 2024 r., sygn. akt II 1 Ka 457/23, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku w pkt. 4 w ten sposób, że do podstawy skazania dodał przepis art. 4 § 1 k.k. (pkt 1 wyroku), zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 2 wyroku).

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniosła obrońca skazanej K. G.. Zaskarżyła wyrok Sądu odwoławczego w całości, podnosząc:

1. „istnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. w zakresie groźby (pkt 3 zarzutu, pkt 4 wyroku, w zakresie zarzucanej Skazanej groźby) przesłanej w mailu z dnia 15 stycznia 2022 r. o co Skazana została oskarżona w sytuacji kiedy K. P. nie złożył w tym zakresie wniosku o ściganie, a dokonał wyłącznie zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa, zaś Sąd pierwszej instancji błędnie wskazał, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa równoznaczne jest z wolą ścigania sprawcy, a Sąd drugiej instancji uchybienia tego nie zauważył.
2. rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegające na przekroczeniu zasady swobody w ocenie dowodów i dopuszczenia się przez Sąd dowolności w dokonanych ustaleniach przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mających wpływ na treść orzeczenia polegające na równoczesnym stwierdzeniu, że brak możliwości jednoznacznego wskazania abonenta pozostałych numerów IP przypisanych do użytkownika [...]pl (k. 26-35, 39-43, 55-56) nie wyklucza sprawstwa oskarżonej, mimo iż wcześniejsze ustalenie adresu IP było uznane za kluczowe dla stwierdzenia tegoż sprawstwa. W ten sposób Sąd uznaje dowody obciążające, a jednocześnie nie uznaje dowodów korzystnych dla oskarżonej, co stanowi istotne naruszenie zasady obiektywizmu i bezstronności w procesie sądowym.

3. rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu zasady swobody w ocenie dowodów i dopuszczenie się przez Sąd dowolności w dokonanych ustaleniach przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mających wpływ na treść orzeczenia polegających na niewłaściwym uznaniu, że mail z dnia 15.01.2022 r. z godziny 07.33 wysłany z adresu [...].pl na adres [...].pl zawierał treść, którą można zinterpretować jako groźbę, która mogła wywołać uzasadnioną obawę, że będzie spełniona podczas gdy prawidłowa interpretacja tego dowodu powinna prowadzić do wniosku, że z uwagi na warunki fizyczne oskarżonej i pokrzywdzonego, jej dotychczasowy sposób życia, jej zachowanie na sali sądowej, percepcję osoby oskarżonej przez pokrzywdzonego i określenia jakie wobec niej stosował oraz obiektywnie widoczny brak lęku pokrzywdzonego wobec oskarżonej przyjąć należy, że w jego subiektywnym odczuciu nie zachodziło podejrzenie spełnienia groźby a samo postępowanie miało na celu jedynie wywołanie dodatkowych skutków procesowych na co wskazują również użyte wobec oskarżonej przymiotniki takie jak: „niezrównoważona” czy „specyficzna”, ale już nie wskazywał aby jawiła się mu jako osoba groźna bądź niebezpieczna.

4. rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu zasady swobody w ocenie dowodów i dopuszczenie się przez Sąd dowolności w dokonanych ustaleniach przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mających wpływ na treść orzeczenia, polegające na niewłaściwym uznaniu, że mail z adresu IP [...] z dnia 03.01.2022 godz. 22:46:37 został wysłany do pokrzywdzonego, podczas gdy w rzeczywistości tego dnia mail został wysłany do syna skazanej, a z uwagi na ograniczenia hardware'owe i software'owe urządzenia, jakich używa K. G. nie jest technicznie możliwe wysłanie dwóch maili w tym samym czasie z jednego urządzenia.

Ponadto, z ostrożności procesowej autorka kasacji postawiła również zarzut niezastosowania art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. i stwierdzenia, że czyn oskarżonej cechuje stopień szkodliwości społecznej wyższy niż znikomy, podczas gdy na podstawie wszystkich okoliczności sprawy; biorąc przede wszystkim pod uwagę okoliczność, iż nikt poza pokrzywdzonym nie mógł zapoznać się z treścią korespondencji mailowej w postaci maila z dnia 10 grudnia 2021 r. z godziny 11:22

i z godziny 12:56, a tym samym zaistniały spór ograniczał się do komunikacji między nadawcą i odbiorcą, a forma komunikatu mogła być w sposób łatwy, szybki i trwały skutecznie usunięta i zablokowana uznać należy, że szkodliwość społeczna czynu jest znikoma, a przez to należało zastosować art. 1 § 2 w zw. z art. 115 § 2 k.k. i w zakresie czynu z pkt. 1, 2 i 4 wyroku (z pkt 1, 2 i 3 aktu oskarżenia), a brak zastosowania tego przepisu stanowi rażące naruszenie prawa materialnego w zakresie innym niż kwalifikacja prawna czynu (pkt 5 kasacji).

Formułując przytoczone zarzuty obrońca skazanej K. G. wniosła:

1. w zakresie groźby opisanej w pkt. 3 zarzutu i pkt. 4 wyroku Sądu pierwszej instancji, podtrzymanego następnie przez Sąd drugiej instancji, o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania w tym zakresie, ewentualnie uniewinnienie od popełnienia zarzucanych jej czynów.

2. w zakresie czynów w postaci nadania maili w dniu 10 grudnia 2021 r., godz. 14:42 (pkt 1 zarzutów, pkt 1 wyroku Sądu pierwszej instancji podtrzymanego następnie przez Sąd drugiej instancji) i maila z dnia 15 stycznia 2022 r. z godz. 7:33 (pkt 3 zarzutów i pkt 4 wyroku Sądu pierwszej instancji podtrzymanego następnie przez Sąd drugiej instancji), z uwagi na brak dowodów na sprawstwo skazanej, o jej uniewinnienie od popełnienia zarzucanych jej czynów.

3. w zakresie czynu w postaci nadania maila z 3 stycznia 2022 r. (pkt 2 zarzutu) tj. pkt 2 wyroku, z uwagi na brak dowodów na sprawstwo skazanej, o jej uniewinnienie od popełnienia zarzucanych jej czynów.

W przypadku zaś uwzględnienia zarzutu sformułowanego jako zarzut ewentualny autorka kasacji wniosła o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji utrzymanego w mocy przez Sąd drugiej instancji i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 i 11 k.p.k. umorzenie postępowania w zakresie czynów z pkt 1, 2 i 4 wyroku dotyczących popełnienia występku znieważenia.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasację obrońcy skazanej K. G. jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Jak trafnie zauważa prokurator w odpowiedzi na kasację, analiza akt niniejszej sprawy prowadzi do jednoznacznego stwierdzenia, że podniesiony zarzut w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. jest chybiony. Uzyskanie wniosku o ściganie w przypadku przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. jest warunkiem koniecznym dla wszczęcia i kontynuowania postępowania karnego. Mając na uwadze, że ustawa karnoprosowa nie określa w jaki sposób wola ścigania powinna zostać wyrażona to należy przyjąć, że może zostać wyartykułowana ustnie do protokołu zawiadomienia o przestępstwie, bądź do protokołu przesłuchania w charakterze świadka, lub przez własnoręcznie sporządzone pismo, bądź przez podpisanie odpowiednio przygotowanego formularza (druku). Istotnym jest natomiast, by z dokumentu procesowego w sposób wyraźny wynikało żądanie pokrzywdzonego co do ścigania sprawcy. W realiach analizowanej sprawy wola ścigania została wyraźnie ujawniona przez pokrzywdzonego, ponieważ K. P. już w momencie złożenia pisemnego zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa z dnia 19 stycznia 2022 r., znajdującego się na kartach 14-16 akt o sygn. II K 617/23, zawarł w tym piśmie procesowym wyraźny, odrębny wniosek o ściganie K. G. (k. 16 akt o sygn. II K 617/23), która dopuściła się wobec tego pokrzywdzonego czynu z art. 190 § 1 k.k. Ponadto, w protokole przesłuchania z dnia 2 lutego 2022 r., znajdującym się na kartach 19-22 akt o sygn. II K 617/23 K. P. pouczony o treści art. 12 k.p.k. złożył stanowczo do protokołu oświadczenie o woli ścigania K. G. (k. 20 akt o sygn. II K 617/23).

Nie ma natomiast racji prokurator w odpowiedzi na kasację, gdy wnosi o uznanie również za oczywiście bezzasadne zarzutów sformułowanych w pkt 2-4 kasacji oraz alternatywnie w jej pkt. 5.

Oddalenie kasacji w odniesieniu do tych zarzutów, w tym również w formule określonej w art. 535 § 3 k.p.k., a więc jako oczywiście bezzasadnych, stanowiłoby merytoryczne odniesienie się do tych zarzutów i wskazywanych w nich uchybień. Rzecz wszelako w tym, że zarzuty te w niniejszej sprawie są niedopuszczalne z mocy ustawy.

Jak to wskazano w części historycznej niniejszego uzasadnienia, K. G. wymierzono za przypisanej jej czyni jednostkowe kary grzywien i taką też karę (grzywny) orzeczono jako karę łączną.

Stosownie do treści art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to, nie dotyczy jedynie kasacji: wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. – a więc kasacji wniesionej przez jeden z podmiotów wymienionych w tym przepisie (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.).

Jednolicie i trafnie wskazuje się w orzecznictwie, że w wypadku wymierzenia kary innej niż ta wskazana w art. 523 § 2 k.p.k., zarówno sama skarga kasacyjna jest dopuszczalna jedynie w razie wskazania na uchybienie wymienione w art. 439 k.p.k., jak i że może ona być rozpoznana tylko w zakresie owego naruszenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2004 r., IV KK 298/03, OSNKW 2004, z. 4, poz. 46; z dnia 5 grudnia 2006 r., II KK 138/06; z dnia 13 czerwca 2017 r., V KK 157/17; z dnia 2 czerwca 2020 r., III KK 557/19). Wyłączenie ograniczenia przewidzianego w art. 523 § 2 k.p.k. ma w związku z tym miejsce w odniesieniu do kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Nie oznacza to jednak, że do kasacji spełniającej wymagania określone w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. można dołączyć także inne zarzuty. W tej bowiem części nigdy nie będzie to kasacja wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., lecz odwołująca się do innych zarzutów, które w tej sytuacji procesowej z mocy ustawy w ogóle nie mogą być podstawą kasacji. Dlatego też kognicja Sądu Najwyższego w sprawach, w których nie orzeczono bezwzględnej kary pozbawienia wolności (poza, rzecz jasna, kasacjami wnoszonymi w trybie art. 521 k.p.k.) obejmuje wyłącznie zarzuty dotyczące bezwzględnych podstaw odwoławczych.

Zbędne było przy tym wydawanie odrębnego rozstrzygnięcia (o pozostawieniu kasacji bez rozpoznania) co do zarzutów niedopuszczalnych, a wskazanych w jej w pkt 2-5, skoro ich badanie w jakimkolwiek zakresie nie było możliwe.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, należało obciążyć skazaną - na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. - kosztami postępowania kasacyjnego, ponieważ Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do zwolnienia K. G. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od obowiązku pokrycia kosztów sądowych.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J]

[r.g.]